

и пиятъ, а той нѣмалъ нищо, нѣмалъ месце, нѣмалъ хубави дрехи. — Това е положението на бедния, на когото чорбаджията купилъ агнешки дробъ. И богатиятъ мърмори, и бедниятъ мърмори: богатиятъ мърмори по единъ начинъ, за едни работи; бедниятъ мърмори по другъ начинъ, за други работи. Когато бедниятъ мърмори, най-после ще се намѣри нѣкой богатъ, който ще му купи единъ дробъ, но скжпо ще му излѣзе този дробъ. Когато богатиятъ мърмори, ще се намѣри единъ беденъ, който ще хвърли дроба въ лицето му, и съ това ще изкаже неблагодарността си. И отъ бедни, и отъ богати се изисква велико самообладание. Споредъ мене, бедниятъ не трѣбва да завижда на положението на богатия, но като го види да яде и да пие, той трѣбва да се зарадва, че Богъ му е далъ възможность да се ползува отъ тия блага на живота, а за себе си да благодари, че е лишенъ отъ тѣхъ. Ако пожелае богатата на богатитѣ за себе си, той ще осакати своя животъ, ще осакати душата си.

И тъй, красивото, великото въ живота на всѣки човѣкъ се заключава въ благодарността му къмъ Бога за онова, което му е дадено. Това, което Богъ е далъ на човѣка, е временно, само за даденъ случай, за даденъ моментъ. То никога нѣма да се повтори. Въ вѣчността нѣщата не се повтарятъ. Като знае това, човѣкъ самъ трѣбва да оцени онова, което Богъ му е далъ. Тази оценка на нѣщата зависи отъ разбиранията на човѣка. Нещастията и страданията на хората зависятъ отъ тѣхнитѣ разбирания за живота. Нѣкой е нещастенъ, защото така разбира. Запримѣръ, давате една хубава круша на единъ старъ човѣкъ. Той взима крушата, разглежда я оттукъ-оттамъ и току въздъхва. Защо въздъхва? Защото нѣма жби, не може да дѣвче. Но понеже е хубава, крушата